

Aidoma unei picturi de Munch

Gabriel Cristea

O pâclă sulfuroasă şerpuieşte
prin metropola pierzaniei,
lingând vitralii cosmice de biserică...
În urmă, balele lui Belzebut
topesc turle impunătoare
şi clopote de bronz stelar;
Se-aud picuri lovind pământul
- o ploaie de meteoriţi, ancestrală;
Izbăvirea curge sfârâind
prin ravenele incandescente ale păcatelor lumii,
ca un metal fluid.
Mulţimea cu pupilă de şarpe râde dispreţuitor,
scuipând la răscruci venin...

Un trup de argint, încă răstignit,
refuză să ardă. Se zbate!
Apoi, îşi încordează luminiscenta
din Costelaţia Săgetător,
se smulge şi ţâşneşte - o cometă a răsăritului -
spre inima pruncului ce s-a născut în iesle.

Zorii devin sângerii,
şi-un ţipăt străbate lumea, aidoma unei picturi de Munch.